

og i saa Tilfælde er der ingen Grund til at lade ham beholde Bevist, naar det senere oplyses, at han har gjort sig skyldig i noget Saadant. Det gaar Lovforslagets § 1 egentlig ud paa, saavidt jeg skjønner. Derimod er det ikke en Betingelse for at faae meddelt Borgerskab eller Næringsbevis, at man bor paa noget vist Sted. Naarlig hvad Næringsbevis angaar, som jo er det, man egentlig har for Die, er Forholdet det, ialtsald efter § 5, at Næringsbevis meddeles i Almindelighed ikke til Benyttelse paa et bestemt Sted, men til Benyttelse hvorsomhelst indenfor Jurisdiktionens Grændser, blot at den Paagjældende sørger for, at han ikke nedsetter sig saa nær Kjøbstaden, at han kommer indenfor denne Afstand af 1 eller 1½ Mil, hvor han ikke maa nedsette sig. Det er, som sagt, ikke nogen Betingelse for at faae Næringsbevis, og Tilfældet her falder derfor ikke under § 1, saaledes som den er affattet. Hvis det er Meningen, at man vil give Regler om, at disse Folk, naar de have drevet deres Næring paa et saadant Sted i en vis Række Aar, skulle have Lov til at forskytte dermed, maa man affatte Lovforslaget anderledes og give en Bestemmelse om, at der til Trods for disse Lovbestemmelser kan vindes en Slags Hævd paa at fortsætte Næringen paa et vist Sted, naar man har drevet den der en vis Række; det bliver noget Andet. Naar man vil give en saadan Lov, maa man imidlertid stille Spørgsmaalet mere almindeligt. Spørgsmaalet vil nemlig ikke rejse sig alene i det Tilfælde, hvor han i en Række har drevet Næringen, men vil ofte rejse sig, naar han i en meget kort Tid har drevet Næring, idet han vil kunne paavise, at han nu ikke uden betydelig Støde vil kunne opgive den. Jeg nævner dette af Hensyn til, at der for Andragendeudvalget, hvilket Udvalg jeg har den Ære at være Medlem af, foreligger et Andragende fra en Mand, som har faaet Næringsbevis i Aaret 1877. Han nedsatte sig dengang og har altsaa ikke drevet Næring i saa lang Tid, som her forudsattes for at kunne vedblive dermed paa et saadant Sted; han har nedsat sig 4—500 Alen for nær en Kjøbstad. Nu siger han, at han har kjøbt Eiendommen under den Forudsætning, at han kunde drive Næring der, at han har anvendt ikke saa ringe Befolning paa Eiendommen for at indrette den til Næringsbrug, og at han vil lide et stort Tab, hvis han nu bliver nødt til at opgive den. Saadanne Folk maatte saa ogsaa kunne komme i Betragtning. Imidlertid er det et Spørgsmaal, om man overhovedet kan gaa ind paa at give en Lov, selv saaledes som de erede Forslagsstillere vel egentlig have tænkt sig den. Om man kan det, synes mig at maatte bero paa, om det paahviler den paagjældende Autoritet, der meddeler Næringsbevis, og som skal have Underretning, inden den Paagjældende driver Næring paa et bestemt Sted i Retskredsen, at passe paa, at

Afstanden er den rigtige, eller om Ansvarer derfor paahviler den Næringsdrivende, saaledes at han selv sørger for, at han ikke nedsetter sig nærmere ved en Kjøbstad, end han har Lov til. Jeg er nu tilbøjelig til at tro, at det Sidste er Tilfældet, og at det paahviler den Næringsdrivende selv at sørge for at bruge sit Næringsbevis paa en saadan Maade, som han har Lov til. Retsbetjenten kan det egentlig ikke paahvile. Der sker nok Underretning til ham om, at den Paagjældende nedsetter sig og driver Næring, og han vil saaledes kunne have Leilighed til at undersøge Sagen; men det kan dog ikke være Meningen, at det, fordi han blot har en løs Formodning om, at det muligvis dog er nogle Alen for nær ved Kjøbstaden, skal paaligge den Paagjældende f. Ex. at lade Afstanden opmaale ved en Landmaaler eller Sligt. Man maa formentlig, naar han ikke har aldeles tilstrækkelig Grund til at skride ind, kunne lade det gaa for den Paagjældendes Regning og saa skride ind, naar det bliver oplyst, at Afstanden er for lille, naar der altsaa kommer til at foreligge saadanne Oplysninger, som virkelig kunde berettigede til Indstrøning. Jeg mener altsaa, at Ansvarer for, at den paagjældende Handlende nedsetter sig for nær ved Kjøbstaden, paahviler denne selv, og har han gjort det, har han heller ikke noget Krav paa, naar det senere opdages, at han har Uret, at skulle kunne vinde Hævd paa at blive ved at drive Næringen paa det Sted. Jeg kan saaledes efter mit Standpunkt ikke gaa ind paa Loven, hverten som den foreligger, eller som den efter den erede Ordspørers Udtalelser egentlig burde foreligge.

J. Pedersen: Jeg bad om Ordet for at gjøre opmærksom paa det Andragende, som den sidste erede Raler omialte, men jeg kan ikke komme til det samme Resultat, som han kom til. Det erede Medlem mente, at det maatte blive den paagjældende Næringsdrivendes egen Sag at benytte sit Næringsbevis paa et saadant Sted, at han kunde være sikker paa i Fremtiden ikke at faae det kasseret paa Grund af Stedet; men det forekommer mig, at efter de Oplysninger, der foreligger om det Andragende, der her er nævnt, stiller Forholdet sig anderledes, i hvert Fald for dette Andragendes Vedkommende. Det er en Mand i Jernvedovre ved Ribe, som har sendt et Andragende til Thinget iaar, og han godgjør af det vedlagte Bilag, at Næringsbevist i sin Tid er blevet ham meddelt, som det blev sagt i 1877, og det hedder i denne Meddelelse, at forsvigt ere de i Lov af 29de December 1857 forestrevede Betingelser tilstede. Det hedder i samme Meddelelse, at der blev meddelt ham Næringsbevis til at drive Detailhøstning i Jernved Sogn. (H. Steffensen: Sogn!). Den vedkommende Embedsmand erklærer altsaa, at den Plads, Vedkommende har valgt, er i en tilbørlig Afstand